

РЕШЕНИЕ

№ 466

гр. Благоевград, 15.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Д. Богоева Маркова

при участието на секретаря Ана Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Татяна Д. Богоева Маркова Гражданско дело № 20211210102870 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по настоящото дело е образувано въз основа на искова молба с вх. № 1921/27.03.2018г., подадена от „Т. Б.“ ЕАД / с настоящо наименование „Й. Б.“ ЕАД/, ЕИК със седалище и адрес на управление: гр. С=, район „М.“, ж.к. „М.“, Бизнес Парк С. сграда 6, чрез пълномощника адвокат В.П. Г., със съдебен адрес гр. С. бул. „Б.“ № , ет. , ап. против КР. ИВ. СТ., с ЕГН *****, с адрес гр. Б. ж.к. „С. ул. „Я.С.“ бл. , вх. , ап. , като е предявен положителен установителен иск - за установяване дължимост на вземане по оспорена заповед за изпълнение - пр.основание чл.422 в. с чл.415 вр. с чл.410 от ГПК.

С исковата молба се иска от съда да признае за установено по отношение на ответника КР. ИВ. СТ., ЕГН: *****, че към нея съществува изискуемо вземане на ищеца:

- в размер на 298, 71лв., представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, за които са издадени фактури №/05.06.2018г. и №/05.07.2018г за периода от 05/05/2018г. до 04/07/2018г., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по реда на чл. 410ГПК до окончателното плащане на сумата;

- в размер на 108, 64лв., представляваща незаплатени лизингови вноски, от които: 63, 92лв. по Договор за лизинг от дата 18.04.2017г. и 44,72 лв. по Договор за лизинг от дата 11.04.2017г.; ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по реда на чл. 410 ГПК до окончателното плащане на сумата.

Направено е искане и да се осъди ответника да заплати сторените съдебно по настоящото производство.

Твърди се в исковата молба, че въз основа на подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК, срещу КР. ИВ. СТ. е образувано ч.гр.д №1990/2021г. по описа на РС Б., издадена е Заповед за изпълнение на парично задължение в размер на 407, 35лв. Дадени са указания за предявяване на установителен иск, в която връзка предявява същия.

Твърди се в исковата молба, че длъжникът КР. ИВ. СТ. с ЕГН: ***** е абонат на дружеството- доставчик на мобилни услуги „Т. Б.“ ЕАД със сключени договорни абонаменти, както следва:

- Договор за мобилни услуги за мобилен номер 359894739022 от дата 30.09.2017г. с

избран абонаментен план Интернет 29,99лв. и уговорен срок на действие за 24 месеца, до 30.09.2019г.

- Договор за мобилни услуги за мобилен номер 359896422377 от дата 10.07.2016г. Сочи, че правоотношението е новирано посредством подписано между страните Допълнително споразумение от дата 28.02.2017г., съгласно което абонатът е предпочел да ползва абонаментен план Нонстоп 29,99 промо 24,99 и уговорен срок на действие за 24 месеца, до 28.02.2019г. Абонатът е сключил и Договор за лизинг от същата дата 29.05.2017г., по силата на който на абоната е предоставено за ползване мобилно устройство LG модел K4 Blue за период от 23 месеца срещу заплащане на месечна лизингова вноска в размер на 5,59лв., съгласно уговорения погасителен план по лизинговия договор, както и с правото на абоната след изтичане на 23-месечния срок на договора срещу заплащане на допълнителна сума от 5,59лв. да придобие собствеността върху лизинговата вещь /чл. 1, ал.2 от договора за лизинг/.

- Договор за мобилни услуги за мобилен номер 359896878055 от дата 01.06.2016г. Правоотношението е новирано посредством подписано между страните Допълнително споразумение от дата 30.09.2017г., съгласно което абонатът е предпочел да ползва абонаментен план Тотал 30,99 промо 2000 МВ, с уговорен срок на действие за 24 месеца, до 30.09.2019г.

- По договор за мобилни услуги за мобилен номер 359897805561 от дата 30.09.2017г. с избран абонаментен план Интернет+ 16,99лв. и уговорен срок на действие за 24 месеца, до 30.09.2019г.

- По договор за мобилни услуги за мобилен номер 359895254200 от дата 23.02.2017г., Правоотношението е новирано посредством подписано между страните Допълнително споразумение от дата 18.04.2017г., съгласно което абонатът е предпочел да ползва абонаментен план Стандарт 15,99, с уговорен срок на действие за 24 месеца, до 18.04.2019г. Абонатът е сключил и Договор за лизинг от същата дата 18.04.2017г., по силата на който на абоната е предоставено за ползване мобилно устройство LG модел K4 Blue за период от 23 месеца срещу заплащане на месечна лизингова вноска в размер на 7,99лв., съгласно уговорения погасителен план по лизинговия договор, както и с правото на абоната след изтичане на 23-месечния срок на договора срещу заплащане на допълнителна сума от 7,99лв. да придобие собствеността върху лизинговата вещь /чл. 1, ал.2 от договора за лизинг/.

Поддържа се, че въз основа на посочения договор ответникът е ползвал предоставяните от Дружеството мобилни услуги, като потреблението е фактурирано под клиентския номер на абоната №

Сочи се, че съгласно чл. 26 от Общите условия на мобилния оператор „, при ползване на услуги чрез индивидуален договор заплащането на ползваните услуги се извършва въз основа на фактура, която се издава ежемесечно на името на потребителя. При сключване на индивидуален договор всеки потребител страна по договора бива уведомен за датата от месеца, на която ще му бъде издавана фактура. Неполучаването на фактурата не освобождава потребителя от задължението му за плащане на дължимите суми. “.

Твърди се в исковата молба, че за потребените от абоната-ответник услуги за периода от 05.05.2018г, до 04.07.2018г.. Теленор е издал:

- фактура №/05.06.2018г. за отчетния период на потребление от 05/05/2018г. - 04/06/2018г. с дължима стойност за плащане в размер на 138.32лв. за месечни абонаментни такси за потребените от абоната по договора услуги. Дължимата сума е платима в срок 20.06.2018г. Към фактурата е приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер.

- фактура №/05.07.2018г. за отчетния период на потребление от 05/06/2018г. - 04/07/2018г. с дължима стойност за плащане в размер на 160.39лв. за месечни абонаментни такси за потребените от абоната по договора услуги. Дължимата сума е платима в срок 20.07.2018г. Към фактурата е приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер.

Поддържа се, че абонатът е потребил и не е заплатил мобилни услуги на обща стойност

144.81лв., фактурирани за два последователни отчетни месеца - за месец 05/2018г., и за месец 06/2018г. Към всяка от фактурите има приложено извлечение-детайлизирана справка от потреблението на ползвания номер.

Твърди се, че неизпълнението на абоната-ответник да заплати стойността на потребените и фактурирани услуги на стойност 144.81лв., е ангажирало договорната отговорност на абоната по т. 11 от процесиите договори за услуги, като във връзка с чл.75, вр.с чл. 196, в) от ОУ на мобилния оператор, Теленор е прекратил едностранно индивидуалните договори на ответника КР. ИВ. СТ. за ползваните абонаменти и е издадал по абонатен номер № на дата 05.09.2018г. крайна фактура №

Поддържа се, че поради прекратяване на договора за мобилни услуги и преустановяване на предоставяните услуги, на основание т.12, ал.2 от Общите условия, приложени към лизинговия договор, дължимите месечните вноски за предоставените на абоната мобилни устройства - LG модел K4 Blue и LG модел K4 Blue са обявени за предсрочно изискуеми.

Сочи се, че съгласно чл. 3 (2) от договорите за лизинг, сключени към абонаментите за мобилни номера и „Месечните лизингови вноски се фактурират от лизингодателя и заплащат от лизингополучателя съгласно сроковете, условията и начина за плащане на задълженията на лизингополучателя в качеството му на абонат на мобилни услуги, съгласно сключения между страните договор за предоставяне на такива услуги и Общите условия на „Т. Б.“ ЕАД“. При сключване на процесните договори е посочена предпочетена дата на фактуриране на услугите 01-во число от месеца. Така, падежът на лизинговите вноски е указания в месечните фактури срок за заплащане на фактурираните услуги.

Твърди се още, че поради неизпълнението на абоната да заплати в указаните срокове дължими към оператора месечни плащания, довело до предсрочното прекратяване по вина на абоната на индивидуалния му абонамент за ползвания мобилен номер, на основание чл.12, ал.2 от Общите условия към договора за лизинг /„Месечните вноски и други плащания стават предсрочно изискуеми в случай на прекратяване на договорите за мобилни или фиксирани услуги, както и в случай на забава на дължими съгласно тези договори плащания“/, са обявени за предсрочно изискуеми лизинговите вноски, дължими от месеца на издаване на крайната фактура по всеки абонатен номер, съгласно уговорения погасителен план, както следва:

-За мобилно устройство марка - LG модел K4 Blue, взето във връзка с абонамента за мобилен номер 359895254200, се дължи цената в размер на 63,92лв., дължими за периода от месец 09/2018г. до месец 03/2019г.

-За мобилно устройство марка - LG модел K4 Blue, взето във връзка с абонамента за мобилен номер , се дължи цената в размер на 44,72лв., дължими за периода от месец 09/2018г. до месец 03/2019г.

Поддържа се, че като абонат на обществената телекомуникационна мрежа на мобилния оператор „Т. Б.“ ЕАД ответникът КР. ИВ. СТ. се е съгласил и е приел Общите Условия на Оператора за взаимоотношения е потребителите на мобилни телефонни услуги. Съгласно чл. 49 от Общите Условия, Т. има право да получава в срок всички плащания, дължими от потребителя в уговореното количество и на уговореното място. Според чл.71 „Потребителят е длъжен да заплаща определените от Т. цени по начин и в срокове за плащане, посочени в т. 27 от тези Общи условия, а именно в срока, указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ“. Незаплащането в срок на издадените от Оператора на абоната фактури за ползваните мобилни услуги е обусловило правото на Т./чл.75 от ОУ/ да прекрати едностранно индивидуалния договор на КР. ИВ. СТ.. При неспазване на което и да е задължение по част XIII от тези Общи условия или в случай, че е налице неизпълнение на някое от другите задължения на потребителя, Теленор има право незабавно да ограничи предоставянето на услугите, или при условията на т. 196, в) да прекрати едностранно индивидуалния договор е потребителя или да откаже сключване на нов договор с него“.

Сочи се още, че съгласно сключения договор за мобилни услуги, страните имат права и задължения, описани в него и общите условия на доставчика на мобилни услуги. Към

индивидуалния договор се прилагат клаузите на публикуваните общи условия и те са неразделна част към него. По силата на същите, индивидуалният договор влиза в сила от момента на подписването му от страните, а за неуредените случаи в индивидуалния договор са в сила общите условия на договора за предоставяне на мобилни услуги.

В чл.20 от Общите условия е посочено, че, всички услуги се заплащат в зависимост от техния вид и специфика по цени, съгласно действащата ценова листа на Т. Съгласно чл. 23, б) месечения абонамент осигурява достъп до услугите, за които е сключен индивидуален договор и включва разходите за поддръжка на Мрежата и се предплаща от потребителя ежемесечно, в размери съобразно избрания от потребителя абонаментен план/програма/пакет. По силата на чл. 26 неполучаването на фактура, не освобождава потребителя от задължението му за плащане на дължимата сума. Потребителят отговаря и дължи връщане на оператора и на всякакви допълнителни /извънредни/ разходи, свързани със събирането на вземания, които са присъдени по съдебен ред. Съгласно чл. 27 от Общите условия плащането на посочената във фактурата сума се извършва в срока указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ. При неспазване на срока, потребителят дължи неустойка за забава в размер на законната лихва за всеки ден закъснение.

Твърди се, че в конкретният случай ответникът КР. ИВ. СТ. е подписал договор за услуги с мобилния оператор, ползвал е процесните мобилни номера и не е изпълнил задължението си по договор да заплаща стойността на предоставените услуги, като с това си поведение е изпаднал в забава. Издадени са фактури и в срок не ги е заплатил. Изпълнен е фактическият състав на едно договорно неизпълнение по чл.79 ЗЗД, за което ответникът следва да понесе отговорността си.

Представените фактури сами по себе си, не са основание за плащане, но длъжникът-ответник е сключил договор и е ползвал съответната далекосъобщителна услуга, задължил се е да заплаща цената на предоставеното устройство, съгласно уговорения погасителен план, респ. същият е в неизпълнение на договора си.

С разпореждане № 101/17.01.2022г. съдията докладчик след като е извършил служебна проверка на редовността на постъпилата искова молба и допустимостта на предявените с нея искове в съответствие с изискванията на чл.129, ал.1 и чл.130 от ГПК е постановил препис от исковата молба, ведно с приложенията към нея да се изпрати на ответника, като му се укаже, че в едномесечен срок от получаването на исковата молба следва да подаде писмен отговор.

Съобщението е връчено на ответника на 18.01.2021г. чрез Васил Стоев- съпруг.

Видно от материалите по делото в указания едномесечен срок на 15.02.2022г. е депозиран писмен отговор.

В писмения отговор се поддържа становище, че исковата молба е нередовна, по същество е изразено становище за неоснователност на предявените искове. Сторено е възражение за погасяване по давност на вземанията.

Оспорва, че ответницата е сключила договор с ищеца. Оспорва авторството на подписите, които се твърди, че са положени от нея в представените от ищеца Договор за мобилен номер от дата 30.09.2017г., за мобилен номер от дата 10.07.2016г. и Допълнително споразумение от дата 28.02.2017г., Договор за лизинг от същата дата 29.05.2017г., Договор за мобилни услуги за мобилен номер от дата 01.06.2016г. и Допълнително споразумение от дата 30.09.2017г., договор за мобилни услуги за мобилен номер от дата 30.09.2017г., договор за мобилни услуги за мобилен номер от дата 23.02.2017г. и Допълнително споразумение от дата 18.04.2017г. и Договор за лизинг от същата дата 18.04.2017г., като твърди, че подписите върху тези документи не са положени от К.С..

Оспорва и факта, че лицата, които са посочени в процесните договори, като представители на Оператора са били служители на „Т. Б.“ ЕАД към момента на сключването на всеки един от процесните договори, както и че са имали правото да представляват „Т. Б.“ ЕАД в отношенията му с трети лица, и по-конкретно посоченото лице да е имало

представителна власт да сключва от името и за сметка на „Т. Б.“ ЕАД процесните договори.

Твърди се, че договорът е съглашение между две или повече лица, за да се създаде, уреди или унищожи една правна връзка между тях - арг. чл. 8, ал. 1 от ЗЗД. За да се сключи един договор е необходимо да е налице съвпадение на насрещните волеизявления на страните по него относно съдържанието му (предмет, цена и т.н.). И двете страни - съконтрахенти, следва да се съгласят с настъпването на правните последици на договора. Липсата на съгласие на насрещните субекти е равнозначна на липса на сделка (договор), с последица нейната нищожност.

Поради липсата на правоотношение между страните, не се дължи заплащане на услугите, вноските за лизинг и неустойки, и съответно няма изпадане и забава от страна на ответницата.

Оспорва, че е ползвала далекосъобщителните услуги, предоставяни от ищеца.

Оспорва твърдението, че по силата на сключените договори за мобилни услуги операторът реално е предоставил на клиента такива услуги, както и че същите са били вярно отчетени от измервателните средства на доставчика на услугите.

Поддържа се в писмения отговор, че липсват и доказателства и дали твърдените предоставени услуги са били вярно отчетени от измервателните средства на доставчика на услугите и дали са правилно тарифирани, а оттук - и дали са коректно фактурирани. Изразява се становище, че не се установява при условията на пълно и главно доказване твърдението на ищеца, че през процесния период е изпълнил точно своите договорни задължения, като е осъществил уговорените мобилни услуги, чиято стойност съответства на посоченото в представените фактури. Ищецът не представя нито едно годно доказателство, от което може да се направи извод, че ответницата е ползвала каквито и да било услуги, заплащането на които ищецът претендира с исковата молба. Поради това оспорва както по основание, така и по размер, претенциите на ищеца за заплащане на предоставени далекосъобщителни услуги.

Твърди се още в писмения отговор, че липсват и доказателства относно предаването на устройството, за което се посочва, че са налице незаплатени лизингови вноски - за мобилно устройство LG модел K4 Blue. По същия начин липсват доказателства относно предаването на останалите лизингови устройства, спрямо които ищцовото дружество има претенции от гледище отстъпките от цените им. По делото не е представен приемо-предавателен протокол или какъвто и да е друг документ, който да удостоверява, че устройствата, които ищецът твърди, че е предал на ответницата, са предадени на лизингополучателя, респективно че ги е ползвал. Няма данни и дали устройствата, дори и да се приеме, че са получени, са били действащи и изправни. Налице е и неяснота как точно са формирани твърдените от ищеца дължими лизингови вноски. Неясно е и как ищецът е формирал стандартна цена и цената, на която са предадени останалите лизингови устройства, спрямо които ищцовото дружество има претенции от гледище отстъпките от цените им. Подписването на ценови листи от страна на ответника, дори да се приеме за факт, не означава, че тя е съгласна да заплати по-висока цена за дадено устройство от тази, за която е било постигнато съгласие между страните. Липсва информация за броя на незаплатените лизингови вноски за устройство LG модел K4 Blue, периода за който същите се дължат и падежа на всяка вноска. Поддържа се, че представените фактури не установяват по абсолютно никакъв начин задължения по цитираните договори за лизинг от 18.04.2017г. и 29.05.2017г. При това положение не може да се извърши преценка за размера на задължението по договора, като дори в самите фактури не е посочено във връзка с кой договор се дължи сумата, кога е прекратен същия, на какво основание и т.н. Липсва ясно посочено основание за плащане на вземането - брой на лизингови вноски, падеж и стойност на всяка. Поради това оспорва както по основание, така и по размер претенциите на ищеца за незаплатени лизингови вноски за LG модел K4 Blue и за заплащане на направените отстъпки от стандартната цена за останалите лизингови устройства.

Твърди се, че представените по делото фактури, едностранно издадени от ищеца,

неподписани от страна на ответницата, имат качеството на частен свидетелстващ документ, неподписан от страна на ответника, който е напълно неотнормим към настоящия предмет на делото. Поради това от представените от ищеца фактури се установява единствено, че ищецът е издал въпросните фактури, а не че вземанията, които са посочени в тях, реално съществуват.

Поддържа се още, че по делото няма данни, че К.С. е приела Общите условия на оператора за взаимоотношенията с потребителите на мобилни телефонни услуги и Общите условия по договора на договора за лизинг, а и няма данни Общите условия да са били публикувани в интернет страницата на „Т. Б.“ ЕАД и да са били разпространени предварително.

Твърди се, че К.С. нито е приела, нито подписала Общите условия към процесните договори за мобилни услуги и договори за лизинг, които били предварително подготвени, като това нарушава изискванията за добросъвестност при сключването на договора. Твърди се, че ищцовото дружество не е представило нито едно копие от Общите условия по съответните договори, които твърди, че са сключени, макар както е видно от съдържанието на всеки един от представените от ищеца договори, всеки един тях препраща към Общи условия. Поради това се сочи, че те не са приети от нея и за нея същите не произвеждат правни последици. Следователно в правоотношението между „Т. Б.“ ЕАД и К.С. Общите условия са напълно ирелевантни и външни за правоотношението - те нито поражда права, нито задължения за която и да е от страните. Поради това позоваването на Общи условия от страна на ищеца по отношение на отделните договори е несъстоятелно.

Сочи се още, че съгласно чл. 147а от Закона за защита на потребителите, при сключване на договор при общи условия с потребител, общите условия обвързват потребителя само, ако са му били предоставени и той се е съгласил с тях, което съгласие се удостоверява с подписа му. Съгласно ал. 4 на същата разпоредба, тежестта на доказване на изразеното от потребителя съгласие с Общите условия и получаването им при подписване на договора се носи от търговеца. Освен това съгласно разпоредбата на чл. 147а от ЗЗП клаузата за съгласие с Общите условия на договора и деклариране на получаването им от потребителя, включена в индивидуалните договори, не е доказателство за действителното приемане на общите условия и получаване на екземпляр от потребителя.

Твърди се и че в конкретният случай в процесните договори не е изрично посочено, че се сключва при действието на общи условия, нито кои точно Общи условия, кога са приети и какъв е техният срок на приложение. Липсват и доказателства за надлежното приемане и получаване от ответника на представените Общи условия на ищеца.

Сочи се още, че съгласно чл. 230, ал. 1 ЗЕС общите условия или измененията им се публикуват от предприятията на страницата им в интернет и се представят на видно място в търговските им обекти или по друг подходящ начин в срок не по-кратък от 30 дни преди влизането им в сила. Твърди се, че в случая няма абсолютно никакви данни Общите условия за конкретните договори, които се представят по настоящото дело от страна на ищеца, да са били публикувани в официалната интернет страницата на „Т. Б. ЕАД, като липсват и данни Общите условия към всеки един договор (било то за лизинг или за мобилни услуги), да са били предоставени на видно място в търговските обекти на „Т. Б.“ ЕАД в срок не по-кратък от 30 дни преди влизането им в сила. И поради тази причина, на самостоятелно основание, Общите условия по процесните договори, не обвързват ответницата, което ги прави и неотнормими и ирелевантни към настоящия спор.

Твърди се и че представените от ответника договори за мобилни услуги и договори за лизинг не отговарят на условията на чл. 228 ЗЕС, поради което са нищожни поради противоречие със закона. Съгласно чл. 226, ал. 1 ЗЕС предприятията, предоставящи свързване към обществени електронни съобщителни мрежи и/или обществени електронни съобщителни услуги изготвят общи условия на договора с крайните потребители в случаите, когато практически е неприложимо сключването само на индивидуални договори, като в този случай те са неразделна част от индивидуалните договори /чл. 226, ал. 3 ЗЕС/. В чл. 228, ал. 1 ЗЕС са регламентирани по императивен начин минималните изисквания към

съдържанието на индивидуалните договори: "Индивидуалният договор при общи условия между предприятието, предоставящо обществени електронни съобщителни услуги, и крайния потребител съдържа най-малко: 1. идентификационни данни на крайния потребител; 2. телефон (факс, електронен адрес) и адрес на крайния потребител; 3. вид и описание на услугите; 4. срок на договора и условия за подновяване и прекратяване на услугите и на договора, включително: а) изисквания за минимално потребление или минимална продължителност за възползване от промоционални условия; б) такси, свързани с преносимостта на номера и други идентификатори; в) неустойки и обезщетения, свързани с прекратяване на договора, включително възстановяване на направени разходи по отношение на крайни електронни съобщителни устройства; г) едностранно прекратяване на договора от страна на абоната с едномесечно предизвестие; 5. цени, ценови пакети или тарифи, условия и срокове на плащане", като съобразно ал. 2 на цитираната норма условията по чл. 228, ал. 1 от ЗЕС следва да бъдат съставени ясно, изчерпателно и в леснодостъпна за абонатите форма.

Изразява се становище, че в контекста на посочените императивни норми, определящи изискванията към съдържанието на индивидуалния договор, в настоящия случаи всички договори за мобилни услуги и договори за лизинг, от които ищецът черпи правата си, не фигурира телефон, факс или електронен адрес на крайния потребител. Това прави договорите нищожни на основание чл. 26, ал.1 ЗЗД, тъй като последните не отговарят на минималното императивно съдържание, което законът е предвидил в разпоредбата на чл. 228, ал. 1 ЗЕС.

Отделно от това, съгласно чл. 228, ал. 2 ЗЕС условията по чл. 228, ал. 1 ЗЕС следва да бъдат съставени ясно, изчерпателно и в леснодостъпна за абонатите форма. Счита, че в случая в процесните договори за мобилни услуги и договори за лизинг, на които се основават твърденията на ищеца за наличие на вземания, не отговарят на изискванията на чл. 228, ал. 1, т.3 ЗЕС, защото не е посочено ясно, изчерпателно и в леснодостъпна за абонатите форма вид и описание на услугите. Отделно при посочените договори не са спазени изискванията на чл. 228, ал. 1, т. 4 ЗЕС, букви „а“, „б“, „в“ и „г“. На последно място при същите договори не са спазени и изискванията посочено ясно, изчерпателно и в леснодостъпна за абонатите форма да се посочат цени, ценови пакети или тарифи, условия и срокове на плащане.

Поддържа се становище, че процесните договори и допълнителни споразумения към тях, са сключени в нарушение на императивни правни норми, предвид което и на основание чл. 26, ал. 1, предл. 1-во от ЗЗД са нищожни и като такива не са породили правно действие между страните.

На следващо място се поддържа и е направено възражение, че сумите, за които по ч.гр.д. № 2870/2021 год. по описа на Районен съд Б. е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение и изпълнителен лист, са погасени по давност. Сочи се, че с Тълкувателно решение № 3/2011 от 18.05.2012 г. Общото събрание на гражданската и търговската колегии на Върховния касационен съд даде задължително тълкуване на понятието "периодични плащания", относимо към прилагането на кратката тригодишна погасителна давност, уредена в чл. 111 на Закона за задълженията и договорите. Задължително за съдебната практика е следното разбиране на понятието „периодични плащания“ , когато се касае за прилагане на тригодишна погасителна давност. Периодичното плащане по смисъла на чл.111, б."в" от Закона за задълженията и договорите се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. Казано с други думи - правопораждащият факт е договор/ индивидуален или сключен при общи условия/, по силата на който една от страните е задължена да предава на другата най-често пари, а падежа на задължението настъпва определен в договора интервал от време/период/ без да е необходимо тези периоди да са равни или плащанията да са с еднакъв размер. Разпоредбата

на чл. 422, ал.1 от ГПК, предвижда, че искът за съществуване на вземането се смята за предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, когато е спазен срокът по чл. 415, ал. 1 ГПК - т. е. изтичането на 3-годишната давност в случая ще се преценява към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, по което е образувано производството по ч. гр. д. 1990/2021 г. Видно от приложеното ч. гр. д. № 1990/2021 г. е, че заявлението е депозирано в съда на 18.11.2021 г., задълженията цитирани в заповедта за изпълнение на парични задължения са погасени по давност, тъй като 3-годишния давностен срок е изтекъл.

С Определение № 262/21.02.2022г. по делото е насрочено открито съдебно заседание, като съдът се е произнесъл по доказателствените искания на страните, съобщил им е проект на доклад по делото, като ги е напътил към процедура по медиация или друг способ за доброволно решаване на спора.

В съдебно заседание, ищеца редовно призован, не се явява законен или упълномощен представител, като е представено писмено становище от ищцовото дружество, в което е изразено становище, че се поддържа изцяло изложеното в исковата молба, сторено е възражение за прекомерност на претендираното от ответницата адвокатско възнаграждение. В становището е инкорпориран и списък по чл. 80 от ГПК.

В съдебно заседание ответницата се представлява от редовно упълномощен процесуален представител-адвокат Б. която поддържа подадения отговор, оспорва предявените искове, заявява, че не оспорва подписите на ответницата и че тя е подписала договорите, а оспорва съгласието, по същество изразява становище за недоказаност и неоснователност. Претендират се сторените по делото разноси, сторено е и възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки, приповтарящи подадения отговор.

По делото са приобщени представените от ищеца писмени документи, като същите са приети и приобщени към доказателствения материал по делото. Приложено е ч.гр.д. № 1990/2021г. по описа на Районен съд – гр. Благоевград. Приети са заключението по допусната и назначена съдебно-счетоводна експертиза и съдебно-техническа експертиза.

След съвкупен анализ на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от приложеното ч.гр.д. № 1990/2021г. по описа на Районен съд – гр. Б. въз основа на подаденото Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 и следващите от ГПК, съдът е издал Заповед № 403/04.08.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, по силата на която е разпоредено длъжникът КР. ИВ. СТ., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. Б., ул. „Я.С.“ № , вх. , ет. , ап. да заплати на кредитора „Т.Б.“ ЕАД, с ЕИК , със седалище и адрес на управление: гр. С., район М. ж.к. М.Бизнес Парк С., сграда 6, представлявано от Д. К. К., заедно с М. С., чрез адв. В.Г., съдебен адрес: гр. С., бул. „Б.“ № , вх. , ет. , ап. , следните суми:

-сумата от 298,71 лева (двеста деветдесет и осем лева и седемдесет и една стотинки) – представляваща главница, дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, за които са издадени фактури № /05.06.2018 г. за отчетен период на потребление от 05.05.2018 г. до 04.06.2018 г. на стойност 138,32 лв. и фактура № /05.07.2018 г. за отчетен период на потребление от 05.06.2018 г. до 04.07.2018 г. на стойност 160,39 лв.; ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението в съда - 03.08.2021 г. до окончателното изплащане на сумите;

-сумата от 108,64 лева (сто и осем лева и шестдесет и четири стотинки)- представляваща незаплатени лизингови вноски, от които: 63,92 лв. по договор за лизинг, сключен във връзка с договорен абонамент за номер , по силата на който абоната е взел мобилно устройство LG модел K 4 Blue и 44,72 лв. по договор за лизинг, сключен във връзка с договорен абонамент за номер , по силата на който абоната е взел мобилно устройство LG модел K 4 Blue; ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението в съда -03.08.2021 г. до окончателното изплащане на сумите;

-сумата от 25,00 лева (двадесет и пет лева)- внесена държавна такса и сумата от 184,69 лева (сто осемдесет и четири лева и шестдесет и девет стотинки), представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Видно от заявлението в същото заявителят не е излагал твърдения за едностранно прекратяване на договорите за мобилни услуги, нито за предсрочна изискуемост на лизингови вноски. Същият, така както е подадено заявлението се е позовавал на неплащане на мобилните услуги и на лизинговите вноски в срок, т.е. при настъпил падеж.

Съдът е изпратил съобщение до длъжника, като заповедта е връчена на 07.10.2021г. и в указания едномесечен срок на 08.10.2021г. е постъпило възражение. Съдът с Разпореждане № 1004/11.10.2021г. е указал на заявителя да предяви иск в едномесечен срок от получаване на съобщението, като е видно, че в законоустановения едномесечен срок за предявяване на установителен иск, от връчване на съобщението по чл. 415 от ГПК, ищецът е депозирал настоящата искова молба. Ето защо и въз основа на изложеното съдът намира, че предявеният иск по чл.422 от ГПК е допустим и за ищеца е налице правен интерес от търсената защита.

От представения и в оригинал Договор за мобилни услуги от дата 30.09.2017г. се установява, че е сключен договор за мобилни услуги между ищцовото дружество и ответницата КР. ИВ. СТ. за за мобилен номер по силата на който ищецът следва да предоставя мобилен интернет с избран абонаментен план Интернет 29,99 лв. и уговорен срок на действие за 24 месеца, до 30.09.2019г.

От представения и в оригинал Договор за мобилни услуги от дата 10.07.2016г. се установява, че е сключен договор за мобилни услуги между ищцовото дружество и ответницата КР. ИВ. СТ., по силата на който ищецът следва да предоставя мобилни услуги на ответника абонат с титуляр по предпочетения мобилен номер за мобилен номер с избрана абонаментна програма Нонстоп 29.99 лв./промо, с уговорен срок на действие 24 месеца а ответникът да ги заплаща. Договора е сключен за срок от 24 месеца и съобразно посоченото в него влиза в сила на 10.07.2016г. В договора е отразена и дата на издаване на фактурата-на 5-ти всеки месец. Договорът съдържа подпис на ответницата на последните страници, като е посочено името на потребителя и след това се съдържа и подпис на потребителя. Видно от съдържанието на договора потребителя е запознат с общите условия, получил е екземпляр от тях и е съгласен да ги спазва, което е удостоверено и с представената и приета декларация-съгласие. Същите са представени и приети по делото. Приложена и приета по делото е и ценова листа за абонаментни планове. Видно от декларация – съгласие от 10.07.2016г. ответника С. е декларирала, че е получила подписан от представител на оператора екземпляр от общите условия на Т. Б. ЕАД за взаимоотношенията на потребителите на мобилни услуги, като е съгласна с тях и се е задължила да ги спазва. Декларирала е още, че операторът е предоставил и същата е получила информацията по чл. 4, ал. 1 от Закона за защита на потребителите. Видно от приетото по делото Допълнително споразумение от дата 28.02.2017г. договорът за мобилен номер е изменен, като съгласно същото абонатът е предпочел да ползва абонаментен план Нонстоп 29,99 промо 24,99 лв. и уговорен срок на действие за 24 месеца, до 28.02.2019г. С Допълнително споразумение от 11.04.2017г. е уговорено, че потребителят продължава ползването на мобилните услуги при абонаментния план, който ползва към датата на подписването му, както и че при подписване на споразумението получава следното устройство LG модел K4 Blue. По делото е представен и договор за лизинг за устройство от същия вид LG модел K4 Blue във връзка с телефонен номер, но същия е от дата 21.04.2017г., като липсват твърдения в исковата молба и претенции в същата за вземания, основани на договор за лизинг от дата 21.04.2017г., поради което съдът не го обсъжда.

От представения и в оригинал Договор за мобилни услуги от дата 01.06.2016г. се установява, че е сключен договор за мобилни услуги между ищцовото дружество и ответницата КР. ИВ. СТ., по силата на който ищецът следва да предоставя мобилни услуги на ответника абонат с титуляр по предпочетения мобилен номер за мобилен номер с избрана абонаментна програма Нонстоп 29.99 лв./ с неограничени национални минути, с

уговорен срок на действие 24 месеца, а ответникът да ги заплаща. Договорът е сключен за срок от 24 месеца и съобразно посоченото в него влиза в сила на 01.06.2016г. В договора е отразена и дата на издаване на фактурата-на 5-ти всеки месец. Договорът съдържа подпис на ответницата на последните страници, като е посочено името на потребителя и след това се съдържа и подпис на потребителя. Видно от съдържанието на договора потребителя е запознат с общите условия, получил е екземпляр от тях и е съгласен да ги спазва, което е удостоверено и с представената и приета декларация-съгласие. Същите са представени и приети по делото. Приложена и приета по делото е и ценова листа за абонаментни планове. Видно от декларация – съгласие от 01.06.2016г. ответника С. е декларира, че е получила подписан от представител на оператора екземпляр от общите условия на Т. Б.ЕАД за взаимоотношенията на потребителите на мобилни услуги, като е съгласна с тях и се е задължила да ги спазва. Декларира, че операторът е предоставил и същата е получила информацията по чл. 4, ал. 1 от Закона за защита на потребителите. Видно от приетото по делото Допълнително споразумение от дата 30.09.2017г., договорът за мобилен номер е изменен, като съгласно същото абонатът е предпочел да ползва абонаментен план Тотал 30,99 лв. промо 2000 МВ, с уговорен срок на действие за 24 месеца, до 30.09.2019г.

От представения и в оригинал Договор за мобилни услуги от дата 30.09.2017г. се установява, че е сключен договор за мобилни услуги между ищцовото дружество и ответницата КР. ИВ. СТ. за мобилен номер, по силата на който ищецът следва да предоставя мобилен интернет с избран абонаментен план Интернет+ 16,99лв. и уговорен срок на действие за 24 месеца, до 30.09.2019г.

От представения и в оригинал Договор за мобилни услуги от дата 23.02.2017г. се установява, че е сключен договор за мобилни услуги между ищцовото дружество и ответницата КР. ИВ. СТ., по силата на който ищецът следва да предоставя мобилни услуги на ответника абонат с титуляр по предпочетения мобилен номер за мобилен номер с избрана абонаментна програма старт 4, 99, с уговорен срок на действие 24 месеца, а ответникът да ги заплаща. В договора е отразена и дата на издаване на фактурата-на 5-ти всеки месец. Договорът съдържа подпис на ответницата на последните страници, като е посочено името на потребителя и след това се съдържа и подпис на потребителя. Видно от съдържанието на договора потребителя е запознат с общите условия, получил е екземпляр от тях и е съгласен да ги спазва, което е удостоверено и с представената и приета декларация-съгласие. Същите са представени и приети по делото. Приложена и приета по делото е и ценова листа за абонаментни планове. Видно от декларация – съгласие от 23.02.2017г. ответника С. е декларира, че е получила подписан от представител на оператора екземпляр от общите условия на Теленор България ЕАД за взаимоотношенията на потребителите на мобилни услуги, като е съгласна с тях и се е задължила да ги спазва. Декларира, че операторът е предоставил и същата е получила информацията по чл. 4, ал. 1 от Закона за защита на потребителите. Видно от приетото по делото Допълнително споразумение от дата 18.04.2017г., договорът за мобилен номер е изменен, като съгласно същото абонатът е предпочел да ползва абонаментен план Стандарт 15,99 лв., с уговорен срок на действие за 24 месеца, до 18.04.2019г. На същата 18.04.2017г. между ищцовото дружество и ответницата КР. ИВ. СТ. е сключен договор за лизинг, по силата на чл.1, от който лизингодателят се е задължил да предостави на лизингополучателя за временно и възмездно ползване следното мобилно устройство марка LG модел K4 Blue с мобилен номер, а лизингополучателя се е задължил да заплати обща лизингова цена в размер на 183, 77 лв., с включен ДДС по начин посочен в договора. Договорът е сключен за срок от 23 месеца и влиза в сила от деня на подписването му. Съгласно чл. 3 от Договора за лизинг лизингополучателят се е задължил да заплати цената на 23 броя месечни вноски, всяка една в размер на 7, 99 лв. с включен 20 % ДДС, като месечните лизингови вноски се фактурират от лизингодателя и се заплащат от лизингополучателя съгласно сроковете, условията и начина за плащане на задълженията на лизингополучателя в качеството му на абонат на мобилни услуги, съгласно сключения между страните договор за предоставяне на такива услуги и Общите условия на „Т.Б.“ ЕАД“. В договора се съдържа и изготвен погасителен план, в който липсват посочени падежни дати, но от същия е видно начина на изплащане на

лизинговите вноски, а именно на 23 вноски всяка по 7, 99 лв. с ДДС. В чл.1, ал. 2 от Договора е договорено, че лизингополучателят има право да придобие собствеността върху предоставеното на лизинг устройство, като подпише договор за изкупуване на устройството с Лизингодателя най-малко 10 дни преди изкупуването преди изтичане на срока на договора за лизинг и след изпълнение на условията за придобиване, посочени в ОУ, като заплати допълнителна сума от 7, 99 лв. В ал. 3 на същия член е предвидено, че ако Лизингополучателят не упражни правото си по ал. 2, устройството подлежи на връщане в срок от 1 /един/ месец след изтичане срока на договора, като в същия срок Лизингополучателят може да заяви изрично и в писмена форма, че желае да върне устройството. Ако устройството не бъде върнато, респ. ако лизингополучателят писмено заяви, че не желае да го закупи, лизингополучателят е длъжен да заплати неустойка, респ. допълнителна сума в размер на 7, 99лв. /чл. 1, ал. 3/.

Съгласно чл. 4 от договора с подписването му лизингополучателят е потвърдил, че лизингодателят му е предал устройството във вид, годен за употреба. Описанието на устройството е идентично с това, посочено в договора за мобилни услуги. Представени са и подписани от ответницата ОУ към договора за лизинг.

Към доказателствения материал по делото са приобщени следните фактури и кредитни известия по Клиентски номер № , по който се отчитат процесните договори:

- Фактура № /05.06.2018г., за отчетен период на потребление 05.05.2018г.-04.06.2018г. , срок за плащане - 20.06.2018г., с начислени за периода: Разговори, данни, съобщения и други таксувани услуги- 29, 98 лв., месечни еднократни такси (абонаменти; доп.пакети)- 107, 03 лв.; отстъпки- минус 7,50 лв. или всичко на обща стойност с ДДС - 155, 41 лв., вноски лизинг- 13, 58, общо по тази фактура- 168,99, баланс от предходен период с ДДС- минус 1, 77 лв. или сума за плащане по фактурата с ДДС- 167, 22 лв. Към фактурата е налице и е приложена детайлизирана справка за всеки от ползваните мобилни номера за начислени за отчетния период абонаментни такси, ползвани услуги и лизингови вноски, които са били предмет на обсъждане от допуснатата съдебно-счетоводна експертиза.

- Фактура № /05.07.2018г., за отчетен период на потребление 05.06.2018г. - 04.07.2018г., срок за плащане 20.07.2018г., с начислени за периода- Разговори, данни, съобщения и други таксувани услуги- 22, 81 лв.; месечни и еднократни такси (абонаменти; доп.пакети)-107, 03 лв.; отстъпки- минус 7, 50 лв., стойност с ДДС- 146, 81 лв., вноски лизинг- 13, 58, общо по тази фактура-160, 39 лв.; баланс от предходен период с ДДС- минус 0, 17 лв. или сума за плащане по тази фактура с ДДС- 160, 22 лв. Към фактурата е налице и е приложена детайлизирана справка за всеки от ползваните мобилни номера за начислени за отчетния период абонаментни такси, ползвани услуги и лизингови вноски, които са били предмет на обсъждане от допуснатата съдебно-счетоводна експертиза.

- Крайна фактура № /05.09.2018г. за отчетен период от 05.08.2018г.-04.09.2018г. с отразени- Неустойки за предсрочно прекратяване на договори за услуги - 674,28 лв., които не са предмет на делото и Вноски лизинг -108, 64 лв.

Към доказателствения материал са приобщени Общи условия на Т. Б. ЕАД, за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги, / в сила от 10.09.2010г. изменени на 21.09.2010г., изменени на 29.02.2012г., изменени на 04.06.2012г. изменени на 17.08.2012г., изменени на 18.10.2012г., изменени на 07.12.2012г., изменени на 08.04.2013г., изменени на 18.06.2013г. изменени на 30.04.2016г. , изменени на 30.06.2017г., изменени 20.09.2018г.

По делото е допусната и назначена съдебно-счетоводна експертиза, заключението по която е изготвено от вещото лице С.Т., прието като неоспорено. Видно от експертното заключение при проверка в счетоводството на ищеца експерта е констатирал и наличието на фактура № /05.08.2018г., с която са извършени приспадания за мобилни услуги- минус 40,79 лева, като е приспадната и надвнесена сума от предходен отчетен период в размер на 1, 30 лева, както и е отразена лизингови вноски - 13,58 лева. Според заключението на вещото лице фактурираните текущи задължения за периода от 05.05.2018г до 04.07.2018г. са в

размер на 302,17 лева, от които: за мобилни услуги - 261,43 лева. От тях - мобилни услуги включени в пакета - за 201,46 лева и извън пакета - за 59,97 лева; за текущи лизингови вноски - 40,74 лева. Вещото лице е констатирало и че по счетоводни книги на ищеца не са извършени плащания по процесните задължения. Приспадната е надвнесена сума от предходен отчетен период в размер на 3,24 лева. Заключено е още, че съгласно погасителния план по Договора за лизинг от дата 18.04.2017г. задълженията са: Цената на устройство LG K4 Blue взето във връзка с абонамента за мобилен номер след месец 09.2018г. е за 63,92 лева, като изчислението е следното: 13 вноски x 7,99 лева за 103,87 лева са платени до началото на исковия период (04.05.2018г.); 03 вноски x 7,99 лева за 23,97 лева са включени в издадените текущи фактури и 08 вноски x 7,99 лева за 63,92 лева са включени като задължение в издадена Крайна фактура № /05.09.2018г. Съдът не обсъжда и кредитира заключението по втория договор за лизинг, доколкото не е представен договор за лизинг от дата 11.04.2017г., а обсъжданията на вещото лице касаят договор, който не е предмет на делото.

По делото е допусната и назначена съдебно-техническа експертиза, изпълнена от вещото лице Н. Х.. Според заключението на вещото лице Х. за периода на потребление от 05.05.2018г. до 04.07.2018г. на процесните фактури на ползваните от абоната мобилни номера съгласно анализирания данни за процесния абонатен номер в билинг системата на „Й. Б.“ ЕАД е налице потребление на далекосъобщителни услуги, което съответства на представените по делото фактури. В системата на Ищеца за процесния период са налице два отчетни периода (05.05.2018г. - 04.06.2018г.; 05.06.2018г. - 04.07.2018г.). Вещото лице е дало детайлна информация за вида на ползваните услуги и тяхната стойност, за всеки отчетен период по всеки от мобилните номера и услуги. В съдебно заседание вещото лице Х. сочи, че данните се изчисляват автоматично, доколкото базата е в друга държава и по принцип не може да се извършва манипулация, самата компания няма достъп, за да извършва манипулации.

Необсъдените и представени в оригинал договори за мобилни услуги и договор за лизинг съдът намира за неотнормими към предмета на делото.

На базата на така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

По допустимостта:

Предявени са обективно и кумулативно съединени искове с правно основание:

По чл. 422, ал.1 вр. с чл.415, от ГПК вр. с чл.410 от ГПК вр. с чл.327, ал.1 от ТЗ, във връзка с чл.318 от ТЗ, във връзка чл.79, ал.1 от ЗЗД вр. с чл. 288 и и сл. от ТЗ- относно вземанията за неплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги.

По чл. 422, ал.1 вр. с чл.415, от ГПК вр. с чл.410 от ГПК вр. чл.342 и сл. от ТЗ вр. с чл.79 ЗЗД-за вземанията за неплатени лизингови вноски.

Правна квалификация на възраженията на ответника по чл. 26 ЗЗД и чл. 111 б. „в“ ЗЗД.

Предявените положителни установителни искове за установяване на паричното вземане са допустими, тъй като е налице правен интерес от предявяване на иска, което се доказва от приложеното ч.гр.д. № 1990/2021г. по описа на Районен съд – гр. Б.по което срещу ответника е издадена Заповед № 403 от 04.08.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, връчена на длъжника на 07.10.2021г., който е подал в законоустановения срок възражение, като заповедния съд е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземанията си, който е предявен в указания срок. Поради това, предявените искове са допустими и следва да се разгледат по същество.

Съгласно т.116 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС в производството по иска с правно основание чл.422, ал.1 ГПК не намират приложение правилата за изменение на иска по чл.214 ГПК – за изменение на основанието чрез заменяне или добавяне на друго основание, от което произтича вземането по издадената заповед за изпълнение, както и за увеличение на размера на иска. Въвеждането на друго основание, от което произтича вземането, различно от това въз основа на което е издадена заповедта за изпълнение, може да се заяви

чрез предявяването на осъдителен иск при условията на евентуалност. В случая съдът констатира, че в подаденото заявление ищецът не е излагал твърдения за предсрочно и едностранно прекратяване на договорите за мобилни услуги и на договорите за лизинг. Видно от заявлението същият се позовава на незаплатени абонаментни такси и лизингови вноски в срок. Предвид изложеното съдът намира, че не следва да обсъжда наведените в исковата молба доводи за едностранно прекратяване на договора за мобилни услуги, както и за предсрочна изискуемост на лизингови вноски, доколкото същите представляват нововъведени в исковата молба твърдения, които не са изложени в заявлението. Доколкото в исковата молба се излагат и твърдения неизплащане на дължимите суми и по двата договора в срок, съдът намира, че следва да се произнесе само до допустимите твърдения, които съвпадат с посочените в заявлението.

По основателността на исковете по чл.422 от ГПК:

По исковете с правно основание чл. 422, ал.1 вр. с чл.415, от ГПК вр. с чл.410 от ГПК вр. с чл.327, ал.1 от ТЗ, във връзка с чл.318 от ТЗ, във връзка чл.79, ал.1 от ЗЗД вр. с чл. 288 и и сл. от ТЗ ищецът следва да установи наличие на процесуалните предпоставки на иска по чл.422 от ГПК, наличието на валидни облигационни правоотношения, породени от процесните договори за далекосъобщителни услуги, по силата на които ищецът има качеството на доставчик на мобилни услуги, а ответника – на потребител на мобилни услуги; реалното предоставяне от ищеца на ответника на мобилни услуги за посочените периоди, настъпване на падежа на задължението на потребителя на мобилни услуги, касаещо заплащане на цената за ползване на мобилните услуги, размера на цената на мобилните услуги, едностранно прекратяване на договора от ищеца поради неплащане на дължимите суми от страна на ответника, размера на цената на мобилните услуги.

Събраните в хода на производството доказателства са в състояние да обусловят несъмнения извод, че страните са обвързани по силата на валидно сключени договори за предоставени мобилни услуги, а именно: Договор за мобилни услуги от дата 30.09.2017г. за мобилен номер , по силата на който ищецът следва да предоставя мобилен интернет с избран абонаментен план Интернет 29,99 лв. и уговорен срок на действие за 24 месеца, до 30.09.2019г.; Договор за мобилни услуги от дата 10.07.2016г. за мобилен номер , изменен с Допълнително споразумение от дата 28.02.2017г., като съгласно същото абонатът е предпочел да ползва абонаментен план Нонстоп 29,99 промо 24,99 лв. и уговорен срок на действие за 24 месеца, до 28.02.2019г. ; Договор за мобилни услуги от дата 01.06.2016г. за мобилен номер за мобилен номер , изменен с Допълнително споразумение от дата 30.09.2017г., като съгласно същото абонатът е предпочел да ползва абонаментен план Тотал 30,99 лв. промо 2000 MB, с уговорен срок на действие за 24 месеца, до 30.09.2019г.; Договор за мобилни услуги от дата 30.09.2017г. за мобилен номер , по силата на който ищецът следва да предоставя мобилен интернет с избран абонаментен план Интернет+ 16,99лв. и уговорен срок на действие за 24 месеца, до 30.09.2019г.; Договор за мобилни услуги от дата 23.02.2017г. за мобилен номер , изменен с Допълнително споразумение от дата 18.04.2017г., като съгласно същото абонатът е предпочел да ползва абонаментен план Стандарт 15,99 лв., с уговорен срок на действие за 24 месеца, до 18.04.2019г. Всеки от договорите съдържа подпис и на двете страни. Съдът намира за неоснователни възраженията на на ответника, че липсва валидно сключен договор, поради липса на съгласие. На първо място в съдебно заседание се конкретизира, че не се оспорват подписите на ответницата, поради което е неоснователно поддържаното, че не е налице съгласие от нейна страна. Що се касае до възраженията, че няма данни по всеки от договорите дали лицата, посочени в същите като представители на оператора са били служители същите са неоснователни. Представителството на тези лица касае взаимоотношенията между представляван и представител. Още повече, че след като ищцовото дружество е предоставяло услуги именно по тези договори, подписани за дружеството от тези лица и не е направило възражение, то е приело действията им.

Предвид изложеното по безспорен начин се установи, че между страните са сключени процесните договори за мобилни услуги и същите са валидни и са породили действие.

Видно от представените и приети по делото, подписани от ответника декларации-съгласие същият е декларирал, че операторът е предоставил информацията по чл. 4, ал. 1 от ЗЗП. Съдът не констатира договорите да съдържат неравноправни клаузи относими към предмета.

Вследствие сключване на процесният договор за предоставяне на мобилни услуги, са възникнали облигационни правоотношения между страните, поради което отношенията между тях следва да се уредят с оглед разпоредбата на чл.327 от ТЗ, във връзка с чл.79, ал.1 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.79, ал.1 от ЗЗД, ако длъжникът не изпълни точно задължението си, кредиторът има право да иска изпълнение заедно с обезщетение за забавата. Уважаването на иска за реално изпълнение предполага кумулативното наличие на три предпоставки:наличие на облигационно правоотношение, по силата на което да възниква задължение за изпълнение, пълно или частично неосъществяване на дължимия резултат от страна на длъжника и реалното изпълнение на облигационното задължение да е възможно.

Съдът намира за неоснователни възраженията на ответницата в писмения отговор относно нищожност на договорите. Следва да се посочи, че процесните договори за мобилни услуги съставляват индивидуален договор при общи условия по смисъла на чл. 228, ал. 1 ЗЕС, като поради обстоятелството, че страни по него са юридическо лице, което предоставя услуги като част от своята търговска дейност в частния сектор, поради което има качеството на "Търговец" по смисъла на § 13, т. 2 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, както и физическо лице, което ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, поради което има качеството на "Потребител" по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, то при уреждане на отношенията между страните е приложим и ЗЗП, цел на който е осигуряване на защита на някои от основните права на потребителите, в това число и на правото на защита на икономическите им интереси при неравноправни договорни условия. По силата на валидно възникналото облигационно правоотношение, операторът е предоставил на абоната телефонни номера, при съответни месечни такси и срокове на действие на договорите, срещу задължението за заплащане на уговорената цена на услугата - абонаментни такси и вноски. Във всеки един от договорите се съдържа описание на тарифните планове и ценовите условия, като са посочени задълженията на абоната и последиците от неизпълнението им. Договорите откъм съдържание отговарят на законовите изисквания за договори, сключени при общи условия, като те включват необходимите реквизити за страни, предмет, срок и описание на услугите, а липсващите елементи могат да бъдат заместени от общите условия, които са неразделна част от тях. В процесните договори са предвидени условията за ползване на предоставяните услуги – срока на действие, ясно и разбираемо е посочен вида на предоставяната услуга – мобилен интернет или услуги, за каквито услуги са издавани и фактурите, посочен е и приложимия абонаментен план, който няма данни да е изменян едностранно от оператора през срока на действие на договорите, а напротив сключвани са подписани и от двете страни допълнителни споразумения, както и конкретен номер по всеки договор, посредством който потребителят се идентифицира сред абонатите на оператора и предадената СИМ карта, осигуряваща достъп на потребителя до мрежата и услугите на мобилния оператор. Следователно абонатът е бил наясно още при сключване на договорите какви услуги ще му бъдат предоставяни и каква цена ще дължи за тях, като е поел задължение да заплаща уговорената месечна абонаментна такса, както и уговорените лизингови вноски за предоставеното му мобилно устройство. Във всеки индивидуално сключен договор е удостоверено, че абонатът е запознат, получил е и е съгласен да спазва общите условия за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги на оператора. Поради това не се споделя становището, че договорните клаузи са неясни относно вида на предоставяните услуги. При така създадената между страните облигационна обвързаност по ненаименовани Договори за услуги при предварително установени от едната страна Общи условия, предпоставка за валидност е приемане на същите от насрещната

страна, тъй като установените от търговеца, предлагащ стоки или услуги, Общи условия стават задължителни за другата страна, само ако тя заяви писмено, че ги приема. От приетите по делото Декларации – съгласие се установява, че абонатът изрично е декларирал, че е получил Общите условия на дружеството - ищец. С подписа си, който не е оспорен, абонатът е удостоверил, че ги приема и се задължава да спазва.

В този смисъл не са налице основанията за съществуване на предпоставките за нищожност на договорите, поради противоречието им с нормата на чл. 228 от ЗЕС, като същите са редовни от външна страна и обвързват страните.

Анализа на договорите за мобилни услуги установява, че същите отговарят на формалните изисквания на специалният закон, а именно на чл. 228, ал. 1 във вр. с ал. 2 от ЗЕС, като наред с това в тях не се съдържат клаузи, които да попадат в приложното поле на чл. 143 от ЗПП, което да води до тяхната нищожност, поради неравноправен характер.

Съгласно общите условия, регламентиращи правоотношенията между страните, месечната абонаментна цена по всеки от договорите се предплаща от потребителя ежемесечно в размери съобразно избрания от потребителя абонаментен план/програма/пакет / чл. 23,б.б /. Всички услуги се заплащат в зависимост от техния вид и специфика по цени, съгласно действащия ценоразпис на Теленор / чл. 20 /.

Разпоредбата на чл.23 предвижда, че месечния абонамент осигурява достъп до услугите, за които е сключен индивидуален договор и включва разходите за поддръжка на мрежата, и се предплаща от потребителя ежемесечно, в размери, съобразно избрания от потребителя абонаментен план/програма/пакет.

Съдът намира, че предвид наличието на валидни договорни правоотношения между страните през процесния период за доставка на мобилни услуги по всеки един от процесните договори за мобилни услуги-05.05.2018г.-04.07.2018г., ответникът дължи заплащане на договорените месечни абонаментни такси по договорите, независимо от потреблението на услуги през съответния период, тъй като породилите действие договори, вменяват в задължение на абоната да заплаща ежемесечни такси, съобразно избрания от него абонаментен план по договорите. Дължимостта на тези суми не е обвързана от доставката на услуги.

Също така ищецът претендира за процесния период и суми за използвани услуги, които извън месечните абонаментни такси.

За да бъде присъдена и тази част от претендираната сума, ищецът следва да докаже, че абонатът е използвал услугите, описани в издадените фактури. Като от страна на ответницата е сторено възражение относно това, че операторът реално е предоставил на клиента такива услуги, както и че същите са били вярно отчетени от измервателните средства на доставчика на услугите.

Във връзка с оспорването на ответника на представените фактури, следва да се отбележи, че фактурите и приложенията към тях изхождат от ищеца и установяват изгодни за него факти / възникване на вземания за доставени услуги под формата на разговори, съобщения и др. на посочените стойности /, като същите не са подписани от получателя на доставката – ответника. Фактурите са частни свидетелстващи документи и в това си качество имат формална доказателствена сила, като удостоверяват извършване на изявлението и неговото авторство / чл.180 от ГПК /, без да доказват верността на вписаните в него други обстоятелства. Изключение от това правило / материална доказателствена сила на частен свидетелстващ документ / е хипотезата, при която издателят удостоверява неизгодни за себе си факти. Конкретният случай обаче не е такъв.Именно поради това фактурите не се ползват с доказателствена сила относно доставката на услугите по сключените договори между страните и тяхната стойност.

От друга страна, представените по делото заверени преписи на фактури са писмени доказателства по смисъла на ГПК и възпроизвеждат дължимите по сключения договор суми, като не е необходимо тези фактури да са подписани доколкото чрез същите не се установява основанието на вземането.Също така във всяка фактура е посочено името на съставителя, а

освен това същата отговаря на всички изисквания на Закона за счетоводството и няма пречка да бъде приета и ценена като доказателствено средство.

Съгласно ОУ, заплащането на услугите се извършва въз основа на месечна фактура, която се издава на името на абоната. При сключването на договора Т. уведомява всеки абонат за таксувания период, за който ще му бъде издадена фактура. Промяната на този период може да бъде извършвана едностранно от Теленор, след предварително уведомление до абоната. Неполучаването на фактура не освобождава абонатите от задължението им за плащане на дължимите суми / чл.26/. Т. предоставя на абоната 18 – дневен срок след издаването на фактурата, за плащане на посочената в нея сума / чл.27 ОУ /. Месечните сметки на абоната могат да бъдат оспорени пред Т. в 6 – месечен срок след датата на издаване на фактурата или по общия ред, предвиден в действащото законодателство. Оспорването не освобождава абоната от задължението за плащане на дължимите суми / чл.31 /. Теленор има право да получава в срок всички дължими от абоната суми за ползването на предоставените услуги, чл.49 от ОУ.

Съдът намира, че ищцовото дружество е изпълнило задълженията си като е издало процесните фактури със съответните приложения към тях, които отразяват ползването на мобилни услуги от конкретни номера, предоставени на ответника по подписани от него договори с ищцовото дружество. От приложенията към фактурите се установяват извършените от потребителя изходящи обаждания в и извън мрежата на мобилния оператор, техният брой, продължителността на провежданите телефонни разговори и съответната дължима такса за тях. Посочени са уговорените между страните отстъпки по тарифен план, като е извършено необходимото приспадане от общия размер на начислените суми.

С оглед гореизложеното, съдът приема, че цитираните фактури и приложенията към същите, установяват доставката на изброените в тях по видове услуги. Ищцовото дружество е остойностило предоставените услуги и определените от него като дължими суми е следвало да бъдат заплатени от ответника най – късно до 18 дни от издаването на всяка от месечните фактури, и то независимо от това дали същите са получени, съгласно уговореното между страните.

Ответника, чиято е доказателствената тежест не ангажира доказателства за изпълнение на задълженията си за заплащане на претендираните по делото абонаментни месечни такси, и потребени услуги. От представените по делото писмени доказателства - договори, фактури и приложения към тях се установява несъмнено, че ищцовото дружество е изпълнило договорните си задължения да предостави определените услуги. Ответната страна не представя доказателства за изпълнение на задължението си за заплащане по стойност и за съответните периоди на дължимите суми така, както са посочени в издадените фактури, поради което съдът намира, че е налице виновно неизпълнение на договорно задължение от страна на ответника.

Ответницата е подписала гореописаните договори с ищеца за срок от 24 месеца, като по делото липсват каквито и да било данни ответницата да е възразявала преди настоящото производство срещу неточно изпълнение на задълженията на ищеца по процесните договори, да е заявила правата си по чл. 79, ал. 1 ЗЗД или по чл. 87, ал. 1 ЗЗД срещу ищеца, преди подаване на заявление за издаване заповед за изпълнение срещу същата, да е искала точно изпълнение, да е искала обезщетение за неизпълнение или да е дала на ищеца подходящ срок за изпълнение с писмено предупреждение (с оглед сключеният писмен договор между страните), че след изтичането на срока ще смята договорите за развалени, което би го освободило от облигационното задължение за парична престация, поради което, не може да се приеме, че ищеца не е предоставил през срока на действие на договорите услуги на ответника на претендираната стойност, определена съобразно ценоразписа, с който последната е запозната. В тежест на ответника, ако твърди изпълнение на паричните си задължения по договора между страните е да докаже плащането, поради което не следва да се възлага на ищеца да установява отрицателният факт – неплащането от страна на ответника на задълженията ѝ по договора.

При липсата на оспорване на представените извлечения от електронната система на

телекомуникационната компания, в които доставените услуги са конкретно и детайлно индивидуализирани, се налага извод, че е извършена реална доставка на посочените съобщителни услуги. Задълженията на мобилния оператор са определени в сключените с ответника потребителски договори и по същество се свеждат до това операторът за поддържа своите телекомуникационни системи в изправност и по начин, че да не се възпрепятства правото на потребителя, по негова преценка и избор да използва тези съоръжения за пренос на заявените чрез потребителското устройство телекомуникационни услуги /пренос на глас, на данни/. Това означава, че мобилният оператор извън предвидените в условията по договора изключения, е ограничен във възможността да интервенира в обема на заявения от потребителя трафик на информация. Посоченото се установява и от приетата по делото съдебно-техническа експертиза на вещото лице Х. Всъщност ответника не е твърдял неправомерна намеса от страна на мобилния оператор в консумирания чрез потребителските устройства трафик на услуги. Наред с това, мобилният оператор е задължен с отчитане на трафика- консумирани от абоната входящи и изходящи услуги, служещо в основание за определяне ликвидността на дължимото за съответния отчетен период възнаграждение. В заключение, се дължат и сумите, които са отчетени за ползваните от ответницата услуги.

В тази връзка от заключението на вещото лице по допуснатата и назначена съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице С.Т. се установи, че по процесните договори и издадените фактури за процесния период от 05.05.2018г до 04.07.2018г. задълженията за мобилни услуги са в размер на 261,43 лева, от които мобилни услуги включени в пакета - за 201,46 лева и извън пакета - за 59, 97 лева. Следователно за сумата над 261, 43 лв. до претендирания размер от 298, 71 лв. искът е неоснователен като недоказан.

Във връзка с установяване дължимост на сумата от 261, 43 лв. съдът намира, че следва да обсъди стореното от ответницата възражение за погасяване по давност на вземанията.

Съгласно чл. 116, б. „б“ от ЗЗД, погасителната давност се прекъсва с предявяването на иск срещу длъжника, като давност не тече докато трае съдебният процес относно вземането /съгласно чл. 115, б. „ж“ от ГПК/. Съгласно разпоредбата на чл. 422, ал. 1 ГПК, искът за установяване съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Ищцовото дружество е подало заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК до Районен съд - гр. Б. срещу КР. ИВ. СТ. на 03.08.2021г., от която дата следва да се смята предявен и настоящия иск.

Първата по време от процесните фактури е фактура № №/05.06.2018г. за отчетния период на потребление от 05/05/2018г. - 04/06/2018г. със срок за плащане 20.06.2018г., а втората фактура №/05.07.2018г. за отчетния период на потребление от 05/06/2018г. - 04/07/2018г. е със срок за плащане 20.07.2018г. Съгласно чл. 114 от ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, т.е. от 21.06.2018г. по първата фактура и от 21.07.2018г. по втората фактура - денят, следващ срока за плащане. Видно е, че приложените към исковата молба фактури са издадени за дължими периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. "в" от ЗЗД. Датата на подаване на процесното Заявление за издаване на заповед за изпълнение /03.08.2021г./, от когато се смята за предявен и настоящия иск, вземанията на „Т. Б. ЕАД срещу ответницата е след изтичане на тригодишния давностен срок. Предвид изложеното възражението на ответницата за погасяване по давност на вземанията е основателно.

В тази връзка съдът намира, че исковете за мобилни услуги следва да бъдат отхвърлени за сумата от 261, 43 лв. като погасени по давност, а за сумата над 261, 43 лв. до претендирания размер от 298, 71 лв. исковете са неоснователни като недоказани.

По исковете с правно основание чл. 422, ал.1 вр. с чл.415, от ГПК вр. с чл.410 от ГПК вр. чл.342 и сл. от ТЗ вр. с чл.79 ЗЗД-за вземанията за неплатени лизингови вноски .

Ищецът претендира да бъде установено, че ответницата му дължи сумата от 44, 72 лв.-представляваща незаплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от дата 11.04.2017 г.

По този иск ищецът следва да докаже, че с ответника са страни по посочения договор за лизинг, че ищеца е изпълнил задълженията си по него, падежът на лизинговите вноски, размерът на лизинговите вноски.

Ответникът носи тежестта да докаже възраженията, релевиращи в отговора на исковата молба.

Съдът намира, че ищецът не доказва, че страните са обвързани от договор за лизинг от дата 11.04.2017г. по силата на който да е предоставено мобилно устройство марка - LG модел K4 Blue, взето във връзка с абонамента за мобилен номер . По делото от посочената дата е представено допълнително споразумение, с което е предоставено за ползване такова устройство, но в същото липсват каквито и да било договори за договор за лизинг с неговите характеристики-цена, срок и др. За такова е устройство е представен договор за лизинг от дата 21.04.2017г., но ищецът не се позовава в исковата молба на този договор, поради което съдът намира, че не може да се произнася по нещо различно от твърдяното в исковата молба. Още в самото заявление заявителят, ищец в настоящото производство е твърдял договор за лизинг от 11.04.2017г.

Предвид изложеното съдът намира, че искът е неоснователен и следва да се отхвърли, тъй като не се доказва страните да са обвързани от договор за лизинг от 11.04.2017г..

По отношение на иска с правно основание чл. 422, ал.1 вр. с чл.415, от ГПК вр. с чл.410 от ГПК вр. чл.342 и сл. от ТЗ вр. с чл.79 ЗЗД-за вземанията за неплатени лизингови вноски за сумата от 63, 92 лв., представляваща незаплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от дата 18.04.2017 г.

Както се отбеляза и по-горе съдът намира, че не следва да бъдат обсъждани твърденията на ищеца в исковата молба за дължимост на лизинговите вноски, поради неизпълнението на абоната да заплати в указаните срокове дължими към оператора месечни плащания, довело до предсрочно прекратяване по вина на абоната на индивидуалните абонаменти за ползваните мобилни номера, и на основание чл.12, ал.2 от Общите условия към договорите за лизинг са обявени за предсрочно изискуеми лизинговите вноски. За такава предсрочна изискуемост липсват твърдения в заявлението, което съдът намира, че се основава на настъпил падеж на същите. С исковата молба не могат да бъдат въвеждани различни основания за дължимост на сумите, извън посочените в заявлението.

За успешното провеждане на иска ищецът следва да установи наличието на действително правоотношение по договор за лизинг, по силата на което лизингодателят се е задължил да предостави на лизингополучателя лизингованата вещ за временно ползване срещу уговореното лизингово възнаграждение и лизингодателят да е предоставил държането на мобилното устройство в състояние, годно за обичайното или уговореното потребление.

В разглеждания случай от доказателствата се установява, че между страните е сключен договор за лизинг от 18.04.2017 г., съгласно който ищецът, в качеството му на лизингодател, е предоставил на ответника, в качеството му на лизингополучател, за временно и възмездно ползване устройство устройство марка LG модел K4 Blue с мобилен номер , а лизингополучателя се е задължил да заплати обща лизингова цена в размер на 183, 77 лв., с включен ДДС по начин посочен в договора . Договорът е сключен за срок от 23 месеца и влиза в сила от деня на подписването му. В договора се съдържа и изготвен погасителен план, видно от който начина на изплащане на лизинговите вноски е на 23 вноски всяка по 7, 99 лв. с ДДС. Съгласно чл. 4 от договора с подписването му лизингополучателят е потвърдил, че лизингодателят му е предал устройството във вид, годен за употреба. В тази връзка са неоснователни възраженията в отговора, че не са представени доказателства, че е предадено устройство и същото е било годно за употреба.

На следващо място, ищецът е изпълнил точно основното си задължение, а и в чл. 4 от договора лизингополучателят изрично е декларирал, че е получил устройството във вид, годен за употреба, функциониращ изрядно, съответстващ на договорените технически характеристики и комплектовани с цялата документация. При това положение следва да се приеме, че в тежест на ответника е възникнало насрещното задължение да заплаща

дължимите месечни лизингови вноски в сроковете и размерите съобразно договорните клаузи.

С договора за лизинг ищецът е предоставил на ответника мобилен апарат, като с положения си подпис абонатът е декларирал, че му е предаден годна за употреба вещ (мобилен утвърдител), което отговаря на съответните технически характеристики. С договора тази вещ е предоставена за ползване срещу месечно възнаграждение в размер на определени лизингови вноски по описания в договора погасителен план, които е следвало да се заплащат. Вече в тежест на ответника е да докаже своето изпълнение по договорите, а именно - че е заплащала месечните вноски за лизинга на устройството. Доказателства обаче в тази насока не са представени, поради което след като не е установил пълно погасяване на задължението, ответникът следва да бъде осъден да заплати цената на устройството.

Ищецът претендира неплатени лизингови вноски от месец 09.2018г. до месец 03.2019г. Видно от договора същият е с краен срок 18.03.2019г., т.е. към момента на подаване на заявлението - 03.08.2021г. срокът по договора за лизинг е изтекъл и ответникът дължи пълния размер на вноските по него, тъй като същите са изискуеми и без да е обявена предсрочна изискуемост на договорите. Само за пълнота в тази връзка съдът намира за нужно да отбележи, че дори и да разгледа твърденията за предсрочна изискуемост на лизинговите вноски, които са неоснователно, доколкото не е доказано прекратяването на договора, то искът отново би бил основателен с оглед настъпилия падеж. С оглед на това, искът е основателен, като следва да се отбележи, че наличието на неравноправни клаузи в Общите условия към договора за лизинг не могат да обосноват друг резултат. В конкретния случай се касае само за заплащане на дължимите се лизингови вноски, които се дължат по силата на договора срещу предоставена за ползване вещ, а не за други уговорки, които дават предимство на "Т. Б. ЕАД, в качеството му на търговец, пред ответницата, в качеството ѝ на потребител.

При това положение, съдът счита, че след като не са платени дължимите лизингови вноски по договор за лизинг от 18.04.2017г. в размер на 76р. от месец 09.2018г. до м. 03.2019г. всяка по 7, 99 лв., предявеният иск за лизинговите вноски в размер на 55, 93 лв. за този период от договора се явява основателен. За да направи този извод, съдът намира, че без значение е фактът дали неплатените лизингови вноски са обявени за предсрочно изискуеми, както и дали договора за мобилни услуги е бил законосъобразно прекратен от оператора, тъй като понастоящем е изтекъл срокът, предвиден за плащане на всички лизингови вноски и няма данни ответникът да е върнал мобилното устройство на ищеца, като лизингодател. Този факт следва да бъде съобразен от съда при решаването на спора, с оглед императивното правило на чл. 235 ал. 3 от ГПК. На следващо място в исковата молба са изложени твърдения, че по договора е начислена и още една лизингова вноска в размер на 7, 99 лв. съгласно чл. 1, ал. 3 от договора. Съгласно последната разпоредба страните са договорили, заплащане на допълнителна сума от 7, 99 лв. в случай, че лизингополучателя не упражни правото си да придобие собствеността върху предоставеното за ползване устройство, същото подлежи на връщане в срок от един месец след изтичане срока на договора, като в същия срок лизингополучателят може да заяви изрично в писмена форма, че желае да върне устройството. Ако устройството не бъде върнато или ако не бъде върнато в добро състояние, респ. ако лизингополучателят заяви изрично и в писмена форма, че не желае да закупи устройството, лизингополучателят е длъжен да заплати неустойка, респ. допълнителна сума в размер на 7, 99лв. Няма данни ответницата да е върнала лизинговата вещ на ищеца, нито е лишена от възможността да я ползва, поради което съдът намира, че същата дължи и посочената сума от 7, 99 лв. Така практически отново се стига до изкупуване на вещта от потребителя и отказ от страна на мобилния оператор да претендира връщане. / В този смисъл Решение, постановено през м. 06/2020 г. по въззивно търговско дело № 365 по описа за 2020 г. на Окръжен съд-гр. Варна. /

Неоснователно е стореното от ответницата възражение за погасяване по давност на претендираните лизингови вноски, доколкото същите са с падеж от м. 09. 2018г., а заявлението е подадено на 03.08.2021г., т.е. преди изтичане на тригодишната погасителна

давност.

Предвид изложеното искът е основателен изцяло за сумата от 63, 92 лв., като е основателно и искането за установяване дължимостта на законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението-03.08.2021г. до окончателното изплащане.

По отношение на разноските:

Съобразно т. 12 от Тълкувателно решение № 4/2013г. постановено по т.д. № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските направени и в заповедното производство като съобразно изхода от делото разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

В случая в заявлението по чл. 410 от ГПК „Т. Б.“ ЕАД изрично е поискало присъждане на разноските в заповедното производство, а именно: 25 лева - държавна такса и 184, 69 лева – адвокатско възнаграждение. Настоящият състав приема, че така направеното искане е достатъчно основание съдът в исковото производство да се произнесе служебно за разноските в заповедното производство. В този смисъл е Определение № 26 от 18.01.2017 г. по ч.т.д. № 1549/2016 г. на I Т.О. на ВКС, където изрично е посочено, че при иск по чл. 415, във вр. чл. 422 от ГПК съдът в исковото производство е длъжен служебно да се произнесе по разноските в заповедното производство. Съобразно уважената част от исковете ответницата следва да бъде осъдена да заплати на ищеца сумата от 32, 90 лв., представляваща сторени разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение в заповедното производство.

За исковото производство ищецът е сторил разноски в размер на 125,00 лв. внесена държавна такса, 180, 00 лв. заплатено адвокатско възнаграждение, 890,00 лв.- възнаграждения за две вещи лица, за които е представил списък по чл.80 от ГПК и доказателства за извършването им. Съдът намира за неоснователно стореното от страна на процесуалния представител на ответницата възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение, като е видно, че същото е дори под минимума предвиден в НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съдът намира, че с оглед изхода от делото и съобразно уважената част от исковете ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 187, 52 лв., представляващи направени по делото разноски.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ответницата също има право на разноски съобразно отхвърлената част от исковете. Същата е сторила разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300, 00 лв. Съобразно отхвърлената част от исковете ищеца следва да бъде осъден да ѝ заплати разноски в размер на 252, 93 лв. Съдът намира за неоснователно стореното от страна на ищеца в писмено стонавище възражение за прекомерност на претендираното от ответницата адвокатско възнаграждение, като е видно, че същото е съобразно минимума предвиден в НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от горното, Съдът

РЕШИ:

Отхвърля предявените икове от „Т. Б.“ ЕАД / с настоящо наименование „Й. Б.“ ЕАД/, ЕИК , със седалище и адрес на управление: гр. С., район „М.“, ж.к. „М.“, Бизнес Парк С., сграда , чрез пълномощника адвокат В.П. Г., със съдебен адрес гр. С., бул. „Б.“ № , ет. , ап. против КР. ИВ. СТ., с ЕГН *****, с адрес гр. Б. ж.к. „С.“, ул. „Я.С.“ бл. Б , вх. , ап. за признаване за установено, че ответницата дължи на ищцовото дружество на основание чл. 422, ал.1 вр. с чл.415, от ГПК вр. с чл.410 от ГПК вр. с чл.327, ал.1 от ТЗ, във връзка с чл.318 от ТЗ, във връзка чл.79, ал.1 от ЗЗД вр. с чл. 288 и и сл. от ТЗ следните суми, за които е

издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 403/04.08.2021г., постановена по ч.гр.д. № 1990/2021г. по описа на РС Б., а именно: сумата от 298, 71 лв. /двеста деветдесет и осем лева и седемдесет и една стотинки/, представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси и услуги по Договор за мобилни услуги от дата 30.09.2017г.; Договор за мобилни услуги от дата 10.07.2016г., изменен с Допълнително споразумение от дата 28.02.2017г.; Договор за мобилни услуги от дата 01.06.2016г., изменен с Допълнително споразумение от дата 30.09.2017г.; Договор за мобилни услуги от дата 30.09.2017г., Договор за мобилни услуги от дата 23.02.2017г., изменен с Допълнително споразумение от дата 18.04.2017г. за отчетен период 05.05.2018г.-04.07.2018г., като за сумата от 261, 43 лв. исковете се отхвърлят като погасени по давност вземания, а за сумата над 261, 43 лв. до претендирания размер от 298, 71 лв. като неоснователни.

Отхвърля предявения иск от „Т. Б. ЕАД / с настоящо наименование „Й. Б. ЕАД/ ЕИК , със седалище и адрес на управление: гр. С. район „М.“, ж.к. „М.“, Бизнес Парк С., сграда чрез пълномощника адвокат В.П. Г., със съдебен адрес гр. С., бул. „Б.“ №, ет. , ап. против КР. ИВ. СТ., с ЕГН *****, с адрес гр. Б., ж.к. „С.“, ул. „Я.С.“ бл. , вх. , ап. за признаване за установено, че ответницата дължи на ищцовото дружество на основание чл. 422, ал.1 вр. с чл.415, от ГПК вр. с чл.410 от ГПК вр. чл.342 и сл. от ТЗ вр. с чл.79 ЗЗД следните суми, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 403/04.08.2021г., постановена по ч.гр.д. № 1990/2021г. по описа на РС Б., а именно:сумата от 44, 72 лв. /четиридесет и четири лева и седемдесет и две стотинки/, представляваща незаплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от дата 11.04.2017 г., като неоснователен.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал.1 вр. с чл.415, от ГПК вр. с чл.410 от ГПК вр. чл.342 и сл. от ТЗ вр. с чл.79 ЗЗД, че КР. ИВ. СТ., с ЕГН *****, с адрес гр. Б., ж.к. „С.“, ул. „Я.С.“ бл. Б , вх. , ап. дължи на „Т. Б.“ ЕАД / с настоящо наименование „Й. Б.“ ЕАД/ ЕИК , със седалище и адрес на управление: гр. С. район „М.“, ж.к. „М.“, Бизнес Парк С., сграда чрез пълномощника адвокат В.П. Г., със съдебен адрес гр. С., бул. „Б.“ № , ет. , ап. следните суми, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 403/04.08.2021г., постановена по ч.гр.д. № 1990/2021г. по описа на РС Б. а именно: сумата от 63, 92 лв. /шестдесет и три лева и деветдесет и две стотинки/, представляваща незаплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от 18.04.2017г. за Мобилно устройство марка LG модел K4 Blue с мобилен номер , от които 7 бр. лизингови вноски в общ размер на 55, 93 лв., дължими за периода от месец 09.2018г. до месец 03.2019г. вкл. и допълнителна сума по чл. 1, ал. 3 от Договора в размер на 7, 99 лв. за придобиване собствеността върху лизинговата вещ.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК КР. ИВ. СТ., с ЕГН *****, с адрес гр. Б., ж.к. „С.“, ул. „Я.С.“ бл. Б , вх. , ап. да заплати на „Т.Б. ЕАД / с настоящо наименование „Й. Б.“ ЕАД/ ЕИК със седалище и адрес на управление: гр. С., район „М.“, ж.к. „М.“, Бизнес Парк С., сграда , чрез пълномощника адвокат В.П. Г., със съдебен адрес гр. С. бул. „Б.“ № , ет. ап. сумата от 32, 90 лв. /тридесет и два лева и деветдесет стотинки/, представляваща сторени разноски в заповедното производство съобразно уважена част от исковете и сумата от 187, 52 лв. /сто осемдесет и седем лева и петдесет и две стотинки/, представляваща разноски в исковото производство съобразно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал. 3 от ГПК „Т. Б. ЕАД / с настоящо наименование „Й. Б.“ ЕАД/ ЕИК , със седалище и адрес на управление: гр. С. район „М.“, ж.к. „М.“, Бизнес Парк С., сграда, чрез пълномощника адвокат В.П. Г., със съдебен адрес гр. С., бул. „Б.“ № , ет. ап. да заплати на КР. ИВ. СТ., с ЕГН *****, с адрес гр. Б. ж.к. „С.“, ул. „Я.С.“ бл. Б вх. ап. сумата от 252, 93 лв. /двеста петдесет и два лева и деветдесет и три стотинки/, представляваща сторени разноски за адвокатско възнаграждение съобразно отхвърлената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване чрез Районен съд-Б. пред Окръжен съд Б. в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____